

ရှင်မိထယ်

မင်္ဂလာ ဂွတ်ဒ်ရှယ်

၂၀၀၆

မင်္ဂလာရှိရာမှာ
မင်္ဂလာအထူးကောင်းတယ်ဆိုတာ
ကြားဖူးပါလိမ့်မယ်။
အဲဒီလို မင်္ဂလာအထူးကောင်းတဲ့
နေရာကိုလည်း
မင်္ဂလာတည်နေရာလို့
ခေါ်လို့ ရပါတယ်
ဟုတ်တယ်နော် ...။

(၁)

"ဟဲ့ ... ထူးဆန်းလိုက်တာ၊ လာကြည့်စမ်း၊ လာကြည့်စမ်း"

နော အသံကျယ်လောင်လောင်ကြီးက သူ့နားထဲကို
တစ်လုံးတစ်ခဲကြီး ပစ်ဝင်လာခဲ့သည် တွင် သူ့မျက်လုံးတွေ မှေးနေရာမှ
ပြူးကျယ်ပွင့်ထွက်သွားသည် အထိ လန့်နိုးသွားခဲ့ရလေသည် ။

အင်း ... နောတို့ လုပ်လိုက်မှ ဖြင့် အထိတ်တလန့်။

အချိန်မရှိသည် ရှိသည် အပထား။

အရေးကြီးတာ သူမ ပြောချင်သည့် စကားကို အခုလောလောဆယ် ပြောလိုက်ရမှ ကျေနပ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ။

အဲဒီလို ကလေးဆန်ဆန်လေးနှင့် ဆိုးနွဲ့တတ်သည့် ညီမလေးကို သူ ငုံထားမတတ် ချစ်ခဲ့မိပေမယ့် အခုလို သန်းခေါင်ကျော်ကြီး အိပ်ရာထဲပြူးတူးပြတ် ရောက်လာတာကိုတော့ လက်မခံနိုင်လောက် အောင် ထပြီးဟိန်းဟောက်ပစ်လိုက်မိတော့သည်။ ။

"ဟ ... ဘာလဲကွ မိနောရ၊ နင်လုပ်လိုက်မှ ဖြင့် ဒီမှာ ငါအိပ်ပျော်နေ တာ၊ တယ် ... နားရင်းပြေးတီးလိုက်ရ နားပင်းဘဝရောက်သွားဦးမယ်"

"ဟမ်း ... ကိုကိုနော်၊ ဘာမှ အိမ်တွင်းရေးရာ မသိဘဲနဲ့ လျှောက်ပြီး ဟောင်ဖွာ ဟောင်ဖွာ လုပ်ဖို့ ပဲ တတ်တယ်"

"အောင်မယ် ... နင်က ငါ့ကိုများ ဟောင်ဖွာ ဟောင်ဖွာ ပြောရအောင်၊ ဟင်း ... လုပ်လိုက်လို့ သေဦးမယ်"

"အမ်း"

နောက် ပိုပိုသာသာလေး "အမ်း"ခနဲအော်ပြီး လက်သီးဆုပ်ကြီးနှင့် နှောမျက်နှာလေးနားကပ်လာသည့် ကိုကိုလက်သီးကြီးကို ပိတ်ဆွဲပစ်လို က်ကာ မျက်စောင်းလှလှလေး ဒိုင်းခနဲ ခဲပစ် လိုက်လေသည်။ ။

"မျောက်ရုပ်နဲ့ ငါ့ကို မျက်စောင်းထိုးပြမနေနဲ့ "

"ကိုကိုနော် ... ကိုကိုက ကိုကိုရည်းစားတွေကျ ဒီလိုပြောလား"

"မပြောဘူး"

"ဘယ်ပြောမလဲ၊ ကိုကိုက နှာရေတံလျှောက်ကိုး၊ တရဟော တော က်လျှောက်ဖြစ်နေတာ"

"ဟဲ ဟဲ ... ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဟာ ... မှုတ်ဘူး ... မှုတ်ဘူး"

မောင်နှမနှစ်ယောက် စကားဝိုင်းကျသွားရင် ပေါတာ အမြဲတမ်းပေါ်
လွင်ခဲ့တာကြီးကလည်း နောက် မောင်နှမနှစ်ယောက်ရဲ့
ရိုးသားပွင့်လင်းမှုတွေပဲ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

ရိုးသားပွင့်လင်းမှုစိတ်ဓာတ်ရှိပြီး လူကတော့ မောင်နှမနှစ်ယောက်စ
လုံး လည်လိုက်တာ ဖြစ်ပါပဲ။

လည်ဝယ်ပါးနပ်သည့် မောင်နှမထဲမှာ တောင် နောက် ပိုပြီးပါးရည်
နပ်ရည် ရှိခဲ့လေသည်။ ။

အဲဒီလို ပါးရည်နပ်ရည် ရှိလို့ လည်း မာမိုရဲ့ အထာကို ညကြီးအချိန်
မတော် ကိုကိုနဲ့ အတင်းအုပ်ဖို့ ကိုကိုအခန်းထဲကို အခုလို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်
ရောက်လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

"အင်း ... ကိုကို ကိုကို အခုတလောမှာ မာမီယောက်ယက်ခက်
နေတာကို ဘာမှ မသိပါလား"

"ဟင် ..."

အခုမှ နောက် လာရင်းကိစ္စကို သတိရသွားကာ သူမ နဖူးကလေးကို ဖ
တ်ခနဲပိတ်ရိုက်ပြီး ဂျင်းဘောင်းဘီခါးချိုးထဲ စတိုင်မိုက်မိုက် လက်နှိုက်
ကာ ...

"ကိုကို ... လိုရင်းတိုရှင်း စကားမရောက်ဘူး၊ ဒီမှာ ပြောမလို့ နား
ထောင်"

"အင်း ... အင်း ပြော၊ ငါပြန်အိပ်တော့မယ်၊ မျက်စိတွေက စပ်လိုက်
တာကွာ၊ ဘယ်နှနာရီထိုးပြီလဲ နာရီကြည့်စမ်း နော်"

"အင်း ... အခုမှ ဆယ့်နှစ်နာရီ ရှိပါသေးတယ်၊ ဒီအချိန်က လူငယ်တွေအိပ်တဲ့ အချိန် မရောက်သေးပေမယ့် လူကြီးတွေအိပ်တဲ့ အချိန်တော့ ရောက်ပြီနော် ကိုကို"

"အေးလေဟာ"

"ဒါပေမဲ့ မအိပ်သေးတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ရှိတယ်"

"နော ... မရစ်နဲ့ ကွာ၊ ပြောမှာ ဖြင့် တည့်တည့်ပြော"

"ဒါဆိုလည်း တည့်တည့်ပြောမယ်၊ တည့်တည့်ပြောမယ်"

"ဟ ... ဘာလဲ ရွှေ့နော။ ငါကွာ သေချင်ပါတယ်"

ကိုကိုက နော စကားကို တစ်မျိုးကောက်သွားပြီး ရှုံ့ရှုံ့တွတွမျက်နှာကြီးနှင့် ခေါင်းကို သူ့ရဲ့ အထောင်ကေလေးကို ပြားသွားအောင် တပြီးပြီး ကုတ် လိုက်လေသည်။ ။

ကိုကိုကိုကြည့်ပြီး နော ရယ်ချင်သလို ရှိသွားခဲ့ပေမယ့် မာမိုလုပ်ရပ်ကြီးကို သည်းနာလွန်းလို့ နှုတ်ခမ်းလေးကို စုမဲ့ပစ်လိုက်ပြီး ကိုကိုကိုယ်လုံးကြီးကို အနောက်ကနေ သိုင်းဖက်ကာ အခန်းအပြင်သို့ ဆွဲခေါ်လာခဲ့လိုက်သည်။ ။

"ဟ ... ဘယ်လဲ နော၊ ငါအိပ်ချင်တယ် ပြန်အိပ်မပျော်မှာ စိုးလို့ ငါ မျက်စိမှိတ်ပြီး လိုက်လာရတာ၊ ရှုပ်လိုက်တာကွာ"

"အင်း ... ကိုကို အတော်ကြာမှ မေးနေတဲ့ ကိုကိုမျက်စိပေါက် ဆန်ကလောက် ကျယ်ထွက်သွားမယ်"

"အေးနော် ... ဟုတ်ချင်ဟုတ်၊ မဟုတ်လို့ ကတော့ ငါတော့ အတွေ့ပဲ

နောက်ဆုံးတော့ ကိုကိုက နောက် အရှုံးပေးလိုက်ရပြီး နောက်တော့ အနောက် မာမီအိပ်ခန်းဆီသို့ ရောက်ရှိလာရလေသည်။ ။

မာမီအခန်းရှေ့ရောက်တော့ ကိုကိုက မျက်လုံးကလေး ပြူးကျယ်သွားသလို နောက် တစ်ချက်ငုံကြည့်ပြီး ...

"ဘာလဲ နော်၊ မာမီ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"တိတ်တိတ်ချောင်း၊ အေးအေးဆေးဆေးကြည့်၊ ငါတံခါးဖြည်းဖြည်း ဖွင့်မယ်"

"အင်း ... အင်း"

ဒီတော့မှ ကိုကိုကလည်း ဒီရက် ဒီလပိုင်းမှာ ထူးခြားလွန်းနေသည့် မာမီကိုစိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ။

နောက်တော့ စောစောက သူခိုးချောင်း ချောင်းတဲ့ အတိုင်းပင် မာမီ အိပ်ခန်းတံခါးဘုသီးလေးကို ထိန်းပြီး ခပ်ဖြည်းဖြည်းကလေးဖွင့်လျက် ကိုကိုကို ခေါင်းပြုကြည့်စေလိုက်သည်။ ။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ...

မာမီက အရွယ်နဲ့ မမျှအောင် ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် အီလက်ထရောနစ်တစ်ခုကို ကိုကိုရော နောက်တော့မှင် ကြားသိလိုက်ရလေသည်။ ။

"အင်း ... အင်းပါ ... အစ်ကိုရဲ့ ၊ ကလေးတွေ အခုလောလောဆယ် သိလို့ ဘယ်ဖြစ်ဦးမလဲ၊ အဟင်း ဟင်း ... ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ ဟာ ... အစ်ကိုကလည်း ဘာတွေလျှောက်မေးနေတာလဲ ၊ ကလေးကလေးနော်၊ အဟင်း ... အင်းပါဆိုမှ ၊ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါက နောက်မှ ဖြည်းဖြည်းစဉ်း စားရမှာ ၊ သမီးငယ်က အရမ်းဆိုးတာ အစ်ကိုရဲ့ ၊ အစ်ကိုသားက စိတ်ကြွပ်ကြွပ်နဲ့ ဖြစ်ပါ့မလား"

"ဟင်"

ဒီတစ်ခါတော့ ယေဘုရ ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်အောင် စိတ်က လွတ်ထွက်သွားခဲ့ရလေပြီ။

ဘယ်လိုမှ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ တံခါးလေးဟရုံစေ့ထားသည့် နောက်ကလေးကို အတင်းဆွဲခါပြီး တံခါးကို "ဝုန်း"ခနဲ ဆွဲဖွင့်ဖို့ လက်ကိုအမြှောက် ...

"အမယ်လေး ... ကိုကို၊ လာ ... မလုပ်နဲ့၊ သေတော့မှာ ပဲ၊ ကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ်တူးချင်နေတာ၊ လာ ... လာ ... တို့ ပြန်ကြစို့"

နော့ ကိုယ့်အစ်ကိုကို မနည်းထိန်းပြီး ဘရိတ်ပြန်အုပ်လိုက်ရသည် ။

အဲဒီနောက် မာမီအိပ်ခန်းတံခါးကို ဖြည်းဖြည်းကလေး ပြန်တွန်းပိတ်ပေးခဲ့ပြီး ကိုကိုကိုယ်လုံးကြီးကို ချုပ်ကိုင်ကာ ကိုကိုကို စိတ်မကြီး မပေါက်ကွဲဖို့ တတွတ်တွတ်နားသွင်းလိုက်ရသည် ။

"လာစမ်းပါ ကိုကိုရာ၊ ဒီကိစ္စက ပါးပါးလေးပါ၊ မနောရ ဖျော်ပြပါမယ် ... ဟင်း ဟင်း"

ကိုကိုစိတ်ကျေနပ်အောင် ညကြီးအချိန်မတော် ထမသောင်းကျန်းရအောင် ကိုကိုကို ချော့မော့နှစ်သိမ့်နေခဲ့ရပေမယ့် နော့ စိတ်ထဲမှာ မာမီကို လုံးဝမကျေနပ်ခဲ့ပါ။

မုဆိုးမဖြစ်တာ သုံးနှစ်ပဲရှိသေးပြီး အသက်ကြီးကာမှ နောက်ယောက်ျားယူဖို့ တာစူနေသည့် မာမီကို စိတ်နာမိကာ ငိုဖို့ စိတ်မကူးထားမိပါဘဲ မျက်ရည်တွေက ပါးပြင်လေးပေါ်သို့ တစ်ပေါက်ချင်း စီးကျလာခဲ့တော့သည် ။

နော့ မငိုဘူးလို့ ဘယ်လောက်ထိန်းထားထိန်းထား မာမီရဲ့ နောက်မီး

မွေးချင်သည့် ဆန္ဒတွေကို အရမ်းရွံ့မုန်းခါးသီးကာ ဝမ်းနည်းပက်လက် ခံစားလိုက်ရပါသည်။ ။

"မာမီ ငါတို့ မောင်နှမကို ရက်စက်တယ်၊ ငါတို့ မျက်နှာမှ မထောက်၊ သိပ်ရှက်ဖို့ ကောင်းတယ်၊ သိပ်ရှက်ဖို့ ကောင်းတယ် ကိုကိုရဲ့။"

နော ကိုကိုပခုံးကြီးပေါ် ခေါင်းကလေး မှေးတင်ပြီး တအိအိ ငိုချလိုက်ပါတော့သည်။ ။

ကိုကိုကလည်း နော မှီလိုက်သည့် ခေါင်းကလေးကို ခပ်ဖွဖွ ပွေ့ဖက်ချော့မော့ နှစ်သိမ့်ပေးပြီး ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ အသံတုန်တုန်ကြီးဖြင့် ...

"ငါလည်း မာမီလုပ်ရပ်ကို လုံးဝခွင့်မလွှတ်ဘူး ညီမလေး၊ ဒီကြားထဲ မာမီက နင့်ကိုပါ အဆစ်ထည့်နေသေးတယ်၊ နော ... နင်ကြားလား၊ သူ့လူကြီးရဲ့ သားနဲ့ နင့်ကိုလှော်နေတာ၊ သူ့လူကြီးက လူပါးဝပြီး တောင်းဆိုနေတာ နင် ကြားလား"

"ကြားသားပဲ ၊ ဟင်း ဟင်း ... တွေ့ကြသေးတာပေါ့၊ နော တဲ့ ... တစ်နောတည်းရှိတယ်"

နော၏ ကြိမ်းဝါးသံက တိတ်ဆိတ်ချိန် ညချမ်းကလေးမှာ အကျယ်ဆုံး လှိုင်းရိုက်သွားရလေသည်။ ။

ဒီအချိန်မှာ ကိုကိုကတော့ မာမီရဲ့ ခြေလှမ်းအသစ်တွေကို အခုမှ သိရသည့် (ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ကြေကွဲခြင်း၊ ရှက်ရွံ့ခါးသီးခြင်းတွေ ရောထွေးနေသည့်) အသံကြီးနှင့် မျက်ရည်တွေ တပေါက်ပေါက်ကျကာ ခေါင်းကြီးတယမ်းယမ်းနှင့် ကလေးဆိုးကြီးလို ပေါက်ကွဲလာခဲ့သည် မှ

...

"နော ... ငါတို့ မာမီကို အသေအချာ စောင့်ကြည့်ပြီး သူ့ကိစ္စကိုပျက်
အောင် အပြင်းအထန် တိုက်ကွက်ထုတ်မှ ဖြစ်တော့မယ်"

"အင်း ... ငါလည်း အပိုင်ကိုထုပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ၊ အခု လော
လောဆယ်တော့ တို့ ငိုနေလို့ မပြီးဘူး"

"အင်း ... အဲဒီတော့ ..."

"အိပ်မယ်၊ အိပ်ပြီး တစ်ညလုံး စဉ်းစားမယ်"

နောက ကိုကိုကို ပါးပါးလေးစတိုင်ခင်းပြီး မျက်စိမှ ဝတ်ကာ
လက်မြှောက်ခါပြလိုက်ရင်း ကိုယ့်အိပ်ခန်းထဲကို အင်အားအပြည့်ပါသ
ည့် (အငြိုးအင်အား) ခြေလှမ်းတွေနှင့် သွက်သွက်ကြီး လှမ်းထွက်လာခဲ့
လိုက်တော့သည်။ ။

နော လှမ်းထွက်လာခဲ့တော့မှ ကိုကိုကလည်း သူ့အခန်းထဲကို ချာခနဲ
ကျောခိုင်းပြီး လှည့်ဝင်သွားခဲ့လေပြီ ဖြစ်သည်။ ။

ဒီအချိန်မှာ ...

မာမီအတွက်နဲ့ မောင်နှမနှစ်ယောက် ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူ ကြေကွဲ
ခံစားနေခဲ့ရတာကို မာမီက မသိဘဲ အသက်ကြီးမှ အချစ်သစ် မွေးဖွား
ကာ လန်းဆန်းကျော့ပျံလျက် ရှိနေတာက နောတို့ ရင်ထဲမှာ ပိုပြီး ပူ
လောင်ကြေကွဲ ခံစားခဲ့ရလေသည်။ ။

မာမီကိုလည်း ပိုပြီးမျက်မှန်းကျိုး၊ မှန်းမိသွားရသည်။ ။

မာမီ ... မာမီ ...

အသက်ကြီးခါမှ နောက်လင် လိုချင်တဲ့ ဘဝကို ရောက်ခဲ့ရပြီတဲ့
လား။

အဟင်းဟင်း ... သူ့ကိုယ်သူများ အသက်သုံးဆယ်ကျော် မုဆိုးမလေးများ အောက်မေ့နေသလား မသိ။

အသက်ကဖြင့် လေးဆယ့်လေးနှစ်ရှိနေပြီ။ (စကားလုံးတွေက နုတုန်း ရွှတုန်း သစ်တုန်း)။

အခုထိ အနုအရွှေတွေကို ဆင်ချင်သေးသည့် မာမီကို နော ရင်ထဲက နေပဲ တိတ်တိတ်ကလေး ပြောလိုက်မိပါတော့သည်။

"တွေ့ကြသေးတာပေါ့ မာမီရယ်၊ နော ဆိုတဲ့ မနောရာ သမီးဆိုးလေးဟာ ဒီထက်ဆိုးတဲ့ နာမည်ကို ထပ်ယူပြဦးမယ်၊ အဲဒီတော့မှ မာမီလက်ဖျားမခါနဲ့ "

တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဖုန်းနဲ့ ပဲ အလွမ်းပြနေသည့် မာမီ၊ ဒီတစ်ခါမှာတော့ ထူးထူးခြားခြား နောတို့ မောင်နှမကို မျက်နှာချင်းဆုံပြီး လူရာသွင်း သိမ်းသွင်းဆွဲဆောင် လိုက်လေသည်။

"သားကြီးနဲ့ သမီးငယ် ... ခဏ"

နော ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ဆောင့်ခုန်သွားသည် အထိ ထိတ်လန့်သွားရကာ ကိုကိုကို မျက်လုံးအဝိုင်းသား စိုက်ကြည့်လိုက်တော့ ကိုကိုက ရှုတည်တည် မျက်နှာပေးကြီးနှင့် မာမီကို မကြည်ကြည်ကြည့်ပြီး

ဆိုဖာရှည်ကြီးမှာ ဆောင့်ခနဲ ဝင်ထိုင် လိုက်လေသည်။ ။

ပြီးတော့မှ မာမီကို ခပ်တည်တည်ကြည့်ကာ ...

"ဘာပြောမလို့ လဲ မာမီ"

"အင်း ... မကွေးက မာမီဧည့်သည် တွေ မနက်ဖြန်ရောက်မယ်၊ အဲဒါ သားကြီးနဲ့ သမီးငယ် မနက်ဖြန် ဘယ်မှ မသွားနဲ့ လို့ မာမီ ပြောထားချင်တယ်"

မာမီစကားကြီးက အပြီးသိထားသည့် နောက်တို့ မောင်နှမကို ငလျင်အကြီးစားလှုပ်သွားသလို တုန်ခနဲ ခါသွားလျက်။

မောင်နှမနှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် အံ့ခဲကြည့်လိုက်ရင်းမှ နောက် မကျေနပ်သည့် အသံအင့်အင့်လေးဖြင့် ...

"မကွေးက ဧည့်သည် ရောက်တာနဲ့ နောက်တို့ နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ၊ ဧည့်သည် ကိုပဲ နောက်တို့ က ဘယ်မှ မသွားဘဲ ခြေထောက်ရိုက်ချိုးထားသလို ထိုင်စောင့်ရအောင်"

"ဟဲ့ ... ခြေထောက်ရိုက်ချိုးသလို မာမီက စောင့်ခိုင်းတာမှ မဟုတ်တာ၊ သမီးငယ် ... စကားကို ဘယ်လိုပြောတာလဲ"

မာမီရဲ့ ဒေါသသံခဲခဲကြီးနှင့် မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းကြီးက နောက်တို့ ဒီတစ်ခါတော့ ကြောက်ရွံ့မှုမပေးတော့ဘဲ ကြောက်ရွံ့မှုအစား နောက်တို့ ဒေါသက ငယ်ထိပ်ကို ရောက်သွားရလေပြီ။

"ဘာပြောလို့ လဲ မာမီ၊ နောက်တို့ မောင်နှမကို မမဲပါနဲ့၊ ဧည့်သည် လာတာပဲ လာပေါ့၊ အိမ်ရှိရင် ဧည့်သည် ပဲ လာမှာ ပေါ့၊ ဆန်းသလား"

"ဟင် ... နော်၊ ညည်း ပြောလေဆိုးလေ မန်းလေပြလေပါလား၊ မာမီ

ကို ညည်း ဘာရန်ထောင်တာလဲ"

ဒေါသတကြီး ထိုင်ရောမှ "ငုန်း"ခနဲ ထရပ်လိုက်သည့် မာမီကို နောက် အံခဲကြည့်လိုက်ပြီး ဝမ်းနည်းမှုနဲ့ စိမ့်တက်လာသည့် မျက်ရည်စတွေကို မျက်တောင်ရှည်များ နှင့် တစ်ချက်ပင့်ထုတ်လျက် ငိုရှိုက်သံမပါအောင် မာမီမျက်နှာဝင်းဝင်းကြီးကို စိုက်ကြည့်ကာ တစ်လုံးချင်း ပြောချလိုက်သည်။ ။

"အဲဒီဧည့်သည် က ဘယ်သူ့ဧည့်သည် လဲ"

နောနဲ့ မာမီ အခြေအတင် ဖြစ်နေတာကို ကိုကိုကတော့ ပွဲကြည့်ပရိသတ် (ပရိသတ်တောင် ၂၀၀ တန်းပရိသတ်) လုပ်နေတာက အသည်းယားစရာ ကောင်းသလို ...

နေရာတကာတိုင်းမှာ သူက တယ်ပေးပြီး နောနဲ့ ချည်း ပြဿနာဖြစ်ရတာချည်း ဖြစ်ခဲ့ရတာကလည်း မုန်းစရာကောင်းလှသည်။ ။

အခုလည်း ပဲ မာမီနှင့် နောပြဿနာကို သူက တစ်ခွန်းဝင်မပါဘဲ မျက်လုံးအပြူးသား စောင့်နားထောင်နေတုန်းမှာ ပဲ မာမီအသံ မာထန်ထန်ကြီးက မာမီရုပ်ရည် ချောချောကြီးနဲ့ မှ မလိုက်ဖက်အောင် စီခနဲ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ။

"ငါ့ ဧည့်သည် ပေါ့၊ ညည်းက ဘာပြောချင်သေးလို့ လဲ"

"ဘာမှ မပြောချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ပြောချင်တယ်"

"အင်း ... ကဲ ... ပြောစမ်းပါဦး"

မာမီက ဒေါသကို တစ်ထစ်လျှော့ချပြီး ခါးကြီးထောက်ကာ နောကို တကဲကဲကြည့်လျက် မေးဆတ်ပြလိုက်သည်။ ။

အဲဒီလို မာမီရဲ့ အမူပိုပိုကို နောအမြင်ကတ်စွာ တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး တစ်လုံးချင်းပဲ အေးအေးဆေးဆေး ပြောလိုက်သည်။ ။

"မာမီဧည့်သည် ကို မာမီပဲဧည့်ခံပေါ့၊ နောတို့ မောင်နှမကို ဆွဲထည့်စရာ မလိုပါဘူး။"

အဲဒီစကားကိုပဲပြောပြီး နော မာမီအရှေ့ကနေ ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့် ထထွက်လာခဲ့သည်။ ။

အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ အနောက်ဘက်ဆီက စီခနဲအသံက နောနားထဲကို ကျယ်လောင်စွာ ကြားလိုက်ရသေးသည်။ ။

"ယေဘုရ ... မင်းတို့ မောင်နှမအချိုးက ဘာအချိုးလဲ ... ဟင်၊ မင်းတို့ ငါ့ကိုမချေမငံ ဆက်ဆံနေရအောင် မင်းတို့ က ဘာလဲ၊ ပြောစမ်း ပြောစမ်း။"

"ဟာ ... မာမီ၊ မာမီ သားကို မရမ်းပါနဲ့။"

"မရမ်းရအောင် ဒီပစ်မှတ်ကို နင်ထွင်တာ ငါမသိဘူး အောက်မေ့နေလား။"

"မာမီ ... သားတို့ ကို နင်လား ငါလား ရိုက်ပြောစရာမလိုပါဘူး။"

"အောင်မယ် ... မင်းက ... မင်းက"

"ဟာ ... မာမီ သားနဲ့ ဘာဆိုလဲ၊ အသားလွတ်ကြီးများ သားကို ... သားကို ..."

မာမီရဲ့ ရိုက်ကွက်တွေက သူ့ဇက်ပိုးကို တဖြန်းဖြန်းထိသွားချိန်မှာ သူ ငိုသံပါကြီးနှင့် မာမီကို ကုန်းအော်လိုက်ပေမယ့် မာမီကတော့ ဒေါသခေါင်ခိုက်သွားခဲ့ပါပြီ။

"ကဲဟယ် ... ကဲဟယ် ... မအေကို မချေမငံ ပြန်ပြောဦး၊ မိမဆုံးမ ဖ
မဆုံးမ သားသမီးနှစ်ယောက်၊ မင်းတို့ က ငါမုဆိုးမဘဝနဲ့
အဆင့်အတန်းအမြင့်ဆုံးထားတာကိုတောင် အားမရကြသေးဘူးလား၊
ဟင် ... ဟင် ... ဟိုကောင်မ အငယ်မ၊ သင်းကို မနက်ဖြန်ဧည့်သည်
တွေရှေ့မှာ မချေမငံတာလုပ်ပြလို့ ကတော့ ဟင်း ... ငါနဲ့ အတွေ့ပဲ၊
သင်းက ငါ့ကိုများ အာခံတာ ... အာခံတာ၊ အကြောက် အဖွဲ့အကြော၊
အမြဲတမ်း စောင်းထောင်းနေတာ"

"သေသွားတာ သုံးနှစ်ရှိတဲ့ ဒက်ဒီကို မာမီဆွဲထည့်ပြောစရာ မလိုဘူး
"

"ပြောတယ် ... ပြောတယ်၊ နင့်ဒက်ဒီက လူကောင်း မဟုတ်ဘူး ၊ လူ
မိုက်၊ လူရမ်းကား၊ သူများ ရည်စားကို လုယူခဲ့တဲ့ လူရမ်းကားကြီး"

ကြားလိုက်ရသည့် ဇာတ်ထုပ်တစ်ခုက နောက် ဘယ်လိုကြီး ခံစားရ
မှန်းမသိ ခံစားလိုက်ရချိန်မှာ ဟီးခနဲ ဝမ်းနည်းတကြီး ငိုချလိုက်သည့်
မာမီအသံကြီးက နောက်လုံးသားနုနုကလေးကို ထုတ်ချင်းပေါက် ထွက်
သွားသလို နင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရလေတော့သည် ။

ဒီအချိန်မှာ ကိုကိုကတော့ မာမီကိုကြည့်ပြီး ဘယ်လိုနှလုံးသားမျိုးနှ
င့် ဘယ်လိုခံစားနေမည်မသိ။

နောက်တော့ အဖြူထည်နှလုံးသားလေး ...

သွေးစွန်းသွားသလို အရောင်ရင့်သွားခဲ့ရလေပြီ။

(၂)

အိမ်ရှေ့ဆီသို့ ဝေါခနဲ ကားဆိုက်သံကြားလိုက်ရချိန်မှာ ကိုကိုနှင့် နောက်တော့ နောက်ခန်းထဲကို စွတ်ခနဲ ဝင်ချပြီး တံခါးလှော်ခံ ချပစ်လိုက်တော့သည်။ ။

အင်း ... မာမီကတော့ ဟိုမကွေးသားအဖကို ဘယ်လောက်အထိ အယ်ပေါ့လှိုင်အောင် ဧည့်ခံနေမည်မသိ။ (မုန်းစရာ ကောင်းလိုက်တာနော်)

"ကိုကို မကွေးသားတွေ တစ်ယောက်တည်းတော့ ဘယ်နည်းနဲ့ မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူ့သားပါ ပါရင်ပါမယ်"

"ဘာလဲ ... နင်က စိတ်ဝင်စားလို့ လား"

"ဝေးသေး၊ ဘာနဲ့ ပညာပြရ ကောင်းမလဲလို့ ကြိုတင်တွက်ဆနေတာ"

"တွေ့တော့မှ ကြည့်သမလိုက်ကြတာပေါ့ကွာ၊ လွယ်ပါတယ်၊ နယ်သားတွေက ရိုးတယ်၊ အတယ်လေ"

"အံ့မယ် ... တချို့နယ်သားတွေကျ နိုင်ငံခြားသားထက်တောင် မွတ်သေးတယ်"

"အသာနေစမ်း၊ ရှုး ... တိုးတိုး ... တိုးတိုး၊ ခြေသံကြားတယ်"

မောင်နှမနှစ်ယောက်သားမျက်နှာချင်း အနီးဆုံးပူးသွားအောင် စိတ်

ဝင်တစားဖြစ်သွားကြပြီး မကွေးသားတွေကို ဧည့်ခံဖို့ နောက် ပိုပြီးရင်ခုန်ထိတ်လန့်သွားကာ သူမရဲ့ ကြယ်တာရာ မျက်ဝန်းတွေက တလက်လက်ထသွားရသည်။ ။

"အင်း ... အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ မာမီပဲနေမယ်"

နောက်တိုးတိုးလေး မှတ်ချက်ကောက်လိုက်သည့် အချိန်မှာ ပဲ တံခါးထုသံနှင့်အတူ ...

"သမီးငယ် ... သမီးငယ်"

မာမီအသံ ချိုကြည်ကြည်ကြီးကို နားခါးစွာ နောက် နားထဲထိုးကလော်ပြီး ခေါင်းတယမ်းယမ်း လုပ်လိုက်ရင်းမှ ...

"အိပ်ပျော်နေတယ်လို့ ပြောစမ်း ကိုကို"

"ဟာ ... ဒီအချိန်က အိပ်ချိန်မှ မဟုတ်တာ"

"ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် ပြောဆိုရင် ပြောလိုက်"

ဆင်ခြေပေးနေသည့် ကိုကိုကို နောက်တံထောင်နဲ့ လှမ်းတွတ်ပြီး ဆောင့်အော်လိုက်ချိန်မှာ ပဲ အခန်းအပြင်မှ မာမီရဲ့ ခပ်ပြတ်ပြတ်အသံကြီးကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ ။

"သမီးငယ် အခု အခန်းထဲက ထွက်ပြီး ၊ ဧည့်ခန်းကို လာခဲ့"

"ဟော ... အမိနဲ့ပေးသွားပြီ၊ အိပ်ပျော်လို့ မရတော့ဘူး"

ကိုကိုအသံက နောက်ဒေါသကို မွေနှောက်ပေးသလို ဖြစ်သွားရလေသည်။ ။

နောက် ဒေါသထွက်လွန်းလို့ ကိုကိုမျက်နှာကို ဒေါသအမျက်ချောင်းချောင်း မျက်လုံးတွေဖြင့် စိုက်ကြည့်ကာ ...

"ပြောခိုင်းတုန်းက ပြောမှ မပြောတာ၊ အသုံးကိုမကျဘူး၊ သွား ... သွား ... နင်ပဲသွားစဉ်ခံပြီး မာမိုကို ငါအိပ်ပျော်နေတယ်လို့ ပြောလိုက်"

"ဟာ ... ဖြစ်မလား၊ ခေါ်တာက နင့်ကို ငါကသွားလို့ "

"ရှည်လိုက်တာ၊ ငါ့အခန်းထဲက မြန်မြန်ထွက်တော့နော် ကိုကို၊ ငါ နင့်ကို တစ်ခုခုနဲ့ ကောက်ပေါက်မိတော့မယ်"

စိတ်အင်မတန်ဆတ်ပြီး အပြောနဲ့ လက်နဲ့ တစ်ထပ်တည်းကျသည့် ညီမလေးကို ငယ်ငယ်ကတည်းက သည်းခံကျင့်က ပါနေပြီနေမို့ သူမပြောသည့်အတိုင်းပင် သူမအခန်းထဲက ခပ်ကုပ်ကုပ်ကလေး ထွက်လာခဲ့ရတော့သည်။ ။

အင်း ဒီအဆိုးမလေးကတော့ အိမ်မှာ ဗိုလ်ပဲ ပြောရမလောက်ပင် ဆိုးခဲ့တာကို မကွေးသားကတော့ သိနှင့်ဦးမည်မထင်။

အခု ရောက် လာပြီဆိုတော့ အဆိုးမလေးအကြောင်း သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး လန်ထွက်သွားများ။

သူက ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကိုယ် တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ကျေနပ်ပြီး စည့်ခန်းထဲကို ကြွကြွရွရွ လှမ်းဝင်လိုက်သည် ဆိုရင်ပဲ မာမိ မျက်နှာတင်းတင်းကြီးနှင့် အကြည့်ကြီးက သူ့ကို ကြက်သီးထသွားခဲ့ရလေသည်။ ။

အင်း ... ကြက်သီးထသွားပေမယ့် မကွေးသားသားအဖနှစ်ယောက်ကိုတော့ တစ်ချက် သာမန်ကာလျှံကာ အကဲခတ်ပြီးသား ဖြစ်သွားရသည်။ ။

ဟား ... သားအဖနှစ်ယောက်စလုံးကတော့ အထက်သားဆိုတဲ့ အတိုင်း အထက်စတိုင်တွေနဲ့ ပြည့်လို့ ပါကလား။

မျက်နှာတွေက ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီး တစ်ခွဲသားနှင့် သူဌေး(ဧရာမ) ပုံ

စံ စတယ်ဖြင့် ယောက်ျားချင်းတောင် ကြည့်လို့ ကောင်းအောင် ခန့်ညား
ချောမောကာ သူ ရင်ထိတ်စွာ သက်ပြင်းရှိက်လိုက်မိလေသည်။ ။

အင်း ... သူတို့ အရွယ် ဘိုးတော်သားလေးကတော့ ဘိုးတော်လော
က်မချောပေမယ့် ယောက်ျားပီသပြီး ခန့်ညားသည်။ ။ အဲဒီလို တည်ကြည်
ခန့်ညားသည့် ဒီကောင့်မျက်နှာက ခေတ်စနစ်နဲ့ ညီပြီး စတိုင်ကျတာကို
သူ ဝေဖန်သုံးသပ်နေတုန်းမှာ ပဲ အဲဒီကောင်လေးက သူ့ကိုနူးညံ့သည့် အ
ပြုံးတွေဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ကာ ...

"ညီလေးက ယေဘုံရလား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ညီလေးက တော်တော်ငယ်သေးတာပဲနော်၊ အသက်နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်
ဆို ဖေဖေ"

"အေးလေ ... သား ယေဘုံရက နှစ်ဆယ့်သုံး၊ သမီးမနောရက နှစ်
ဆယ်၊ သားယေဘုံရက သားထက် နှစ်နှစ်ငယ်တယ်"

"အင်း ... ဟွန်း ... ညီလေးကရော အစ်ကိုကို သိလား"

သူ အသာအယာ ခေါင်းခါလိုက်ရသည်။ ။

ရင်ထဲမှာ ပြောချင်သည့် စကားကတော့ No, No ပါပဲ။ ဒီအချိန်မှာ အိ
မ်ကိုလာသည့် ဧည့်သည် က စကားလုံးတွေ ရိုက်နေတာ သူ့ရင်ထဲမှာ ဘ
ယ်လိုကြီး ရှက်မှန်းမသိ ခံစားလိုက်ရသည်။ ။ အဲဒီမှာ တင် တစ်ချိန်လုံး
ရေငုံနှုတ်ပိတ် ဖြစ်နေသည့် မာမီကို သူ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။

အဲဒီအချိန်မှာ မှ မာမီနှင့် အချင်းချင်း ဆုံသွားကြပြီး မာမီက မကျေမ
နပ်သံကြီးနှင့် ...

"သမီးငယ်က မလာသေးဘူးလား"

"အိပ်ပျော်နေတယ် မာမီ"

"ဒီအချိန်က အိပ်တဲ့ အချိန်လား"

"မသိဘူး မာမီရာ၊ သူ့ဘာသာ အိပ်ချင်တဲ့ အချိန် အိပ်တာပဲ"

သူ ဒါပဲပြောပြီး မာမီကြွေးနေတဲ့ ဘိုးတော်လူချောကြီးကို တစ်ချက် မအီမလည်ကြည့်ပြီး ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ကာ ...

"ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး"

ဟု နှုတ်ဆက်ပြီး သူ ဧည့်ခန်းထဲကနေ ထထွက်လာခဲ့သည်။ ။

အဲဒီအချိန်မှာ ...

အနောက်မှာ မာမီဘယ်လောက် ဒေါသပူနီထပြီး ကျန်ခဲ့တယ် ဆိုတာကိုတော့ ဟိုသားအဖနှစ်ယောက်ပဲ သိခွင့်ကြုံလိုက်ရလေသည်။ ။

သူနှင့် နောက်တော့ အေးဆေးပဲ ကိုယ့်အခန်းမှာ ကိုယ်ငြိမ့်ပစ်လိုက်သည်။ ။

ဒီအိမ်ကိုရောက်တော့ သုံးရက်မြောက် ရှိသွားခဲ့ပေမယ့် အခုထိ အန်တိုသမီးအလှပဂေးလေးကို လုံးဝမတွေ့မမြင်ရသေးတာက သူ့ကို အ

တော့်ကို နေမထိ ထိုင်မသာ မအီမလည် ရှိစေခဲ့ရသည်။ ။

အလှပဂေးလေးတင် သူတို့ သားအဖနှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်တာမဟုတ်။ အလှပဂေးလေးရဲ့ အစ်ကိုတော်ကြီးကပါ သူ့ကို ရောက်စကတည်းက မကြည်တာ(သူတို့ သားအဖ မကွေးတစ်မြို့လုံးမှာ အရှိန်ကောင်းသလောက်)ဒီနေရာမှာ တော့ တော်တော်ခိုင်အောက်ခဲ့ရသည် (မျက်နှာငယ်ခဲ့ရသည်)။ ။

ဒါပေမဲ့ သူက ဖေဖေသားပီပီ လိုချင်တာကို ရအောင်ယူချင်သူမို့ ပြုံးပြုံးလေးနှင့်ပင် ခွင့်လွှတ်သည်းခံထားနိုင်ခဲ့သည်။ ။

သူ အဲဒီလို ခွင့်လွှတ်သည်းခံခဲ့တာကို အန်တီက အားနာကာ သူတို့ သားအဖနှစ်ယောက်ကို အားနာစကား ဆိုလာသည်။ ။

"သားနဲ့ အစ်ကိုကို တင် ဘယ်လိုအားနာမှန်း မသိဘူး၊ သမီးလေးက ဆိုးတာ၊ အဲဒီလိုပဲ သားရယ်၊ တော်ရုံတန်ရုံ သူ့ဒဏ်ကို ဘယ်သူမှ မခံနိုင်ဘူး"

"ဟွန်း ... ကျွန်တော် ခံနိုင်တယ် အန်တီ"

"မင်းက တစ်ခါတည်းမြင်ဖူးပြီး ကျွန်တော်ခံနိုင်တယ်လုပ်နေ၊ တော်ကြာမှ ဟင်း ... ဟုတ်မှ လည်း လုပ်နော် တင်၊ မင်းသမီးကို ကိုယ်တော့ ချွေးမတော်ရမှာ လန့်တယ်ကွာ၊ တကယ်"

လူရင်းတွေမို့ လူရင်းစကား အိမ်တွင်းရေးကို နှီးနှောလိုက်ကြသည်တွင် သမီးရှင်ဖြစ်သည့် အန်တီကတော့ မျက်နှာပူပူနှင့်ပင် သူ့သမီးရိုင်းပုံကြီးကို မချီသွားဖြဲ ပုံစံကြီးဖြင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် အလိုက်သင့် ထောက်ခံလိုက်ရတော့သည်။ ။

"သားကိုတော့ အန်တွ အထွေအထူး ဘာမှ ထိမ်ချန်ပြောစရာ မရှိပါ

ဘူး၊ အဟင်း ဟင်း ... သားဘက်က အခုလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံတာ ကိုပဲ အန်တီက သဘောကျတာ "

"သားက ကိုယ့်လိုပဲကွ၊ ဟန်မဆောင်တတ်ဘူး"

ဖေဖေစကားကြီးကို အန်တီက ပန်းသွေးရောင်ပြေးသွားသည် အထိ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ရှက်လှိုင်းထန်ပြီးမှ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းကြီးနှင့် မျက်စောင်းခဲကာ ...

"ရှင့်ပါးစပ်ကြီး ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းပါ၊ တကတဲ သူ မပါရင် ပွဲမစည်ဖြစ် နေပြီ"

"အဟား ဟား ... ဖေဖေနဲ့ အန်တီကတော့ဗျာ၊ လူငယ်တွေကျနေ တာပဲ၊ အန်တီ ... ဖေဖေ မနက်ဖြန် ပြန်တော့မှာ ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီ မှာ နှစ်ပတ်လောက် နေကျန်ခဲ့ဦးမယ်၊ အဲဒါ အန်တီ ကျွန်တော် ဒီမှာ ပဲ ဆက်နေခွင့်ရမလားဟင်"

"ရတာပေါ့ သားရဲ့ ၊ ဒီလိုပြောစရာ လိုသလား သားရယ်၊ သားလုပ်ငန်းကိစ္စ မပြီးမချင်း နေပါ၊ အန်တီသမီးနဲ့ သားကိုတော့ သိပ်ဂရုမထားနဲ့ ပေါ့လေ"

"အင်း ... ဟွန်း ... အဲဒီလိုပဲ နေရတော့မှာ ပဲ၊ ကျွန်တော် နေတတ်သွားပါပြီ အန်တီ"

"အေး အေး ... ဒီကနေတော့ အန်တီ သားနဲ့ သမီးကို ထမင်းအတူ စားဖို့ အန်တီ အမိန့်ထုတ်ရတော့မယ်"

"ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ်၊ အန်တီသမီးက အမိန့်ပေးမှ ရမယ့် ပုံစံပဲ"

သမီးဆိုးကို မွေးမိခဲ့သည့် သူမကိုယ်သူမပဲ အပြစ်တင်ရတော့မလို

သူမ ဒီသားအဖအရှေ့မှာ ကိုယ့်သားသမီးကိုယ်နိုင်အောင် မဆုံးမနိုင်သည့် အဖြစ်ကို ရှုံးမဲ မဲပြီး အဲဒီနေ့ ညနေ့ ထမင်းစားချိန်ရောက်ချိန်မှာ ပဲသမီးဖြစ်သူ နောရဲ့ အခန်းမှာ နှစ်ယောက်သား မျက်နှာချင်းဆိုင်လျက် တိုးကျိတ်ကျိတ် ရန်ပွဲခွဲလိုက်ရလေတော့သည်။ ။

"မနောရ ... ညည်း ... ညည်း ငါ့ကိုအရှက်ခွဲလို့ အားမရသေးဘူးလား"

သူမ အခန်းထဲကို လှမ်းဝင်လိုက်သည် ဆိုရင်ပဲ သမီးက ဆတ်ခနဲ မျက်နှာလွဲသွားတာကို နာသာခံခက်ဖြစ်ကာ သမီးပခုံးနှစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆွဲခါလျက် ပေါက်ကွဲသွားတာ ဖြစ်သည်။ ။

"ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ မာမီ"

နော မျက်လုံးတွေ စူးလဲ့တောက်ရှုစွာဖြင့် မာမီကို အေးစက်စက် စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ ။

"ညည်း ... ညည်း ... ငါ့ကို ဘယ်လိုကြည့်တာလဲ"

မာမီက နောရဲ့ အကြည့်တွေကို ဆတ်ဆတ်ခါသွားသလို နောကလည်း မာမီရဲ့ အသုံးအနှုန်းကို ရင်နာသွားရသည်။ ။

"စိမ်းလိုက်တာ မာမီရဲ့၊ ညည်းတွေ ငါတွေနဲ့ "

"ဟင် ... ညည်း ... ညည်း ... နော ... ညည်းဟာလေ သိပ်ပြီးကြောက်ဖို့ ကောင်းတဲ့ မိန်းကလေး"

"ကြောက်ရင်လည်း စကားမပြောနဲ့ ပေါ့ မာမီရယ် (အသစ်ကလေး) မွေးစားသားနဲ့ စကားတစ်ဝကြီးပြောပေါ့"

"နော ... ညည်းကို မာမီ ဘယ်လိုတောင်းပန်ရမလဲ၊ ကဲ ... ပြော၊ ငါ

ညည်းကို ဘယ်လိုတောင်းပန်မှ ညည်းက ကျေနပ်မှာ လဲ"

"ဟာ ... ဘာဆိုလဲ၊ ဘာမှ မဆိုင်တာကြီး၊ သွားပါ မာမီရယ် ရှုပ်လိုက်တာကြီး"

နောက် ခေါင်းပေါ် လက်နှစ်ဖက်ယှက်ပြီး ခုတင်ပေါ် ဝင်းလျားထိုးမှောက်ချလိုက်တော့သည်။ ။

အဲဒီနောက် မာမီပြောလာမယ့် ဆူလာမယ့် အသံတွေကို မကြားလိုလှတော့တာမို့ ခေါင်းအုံးတွေ စောင်တွေနှင့် နားနှစ်ဖက်ကို ဖိပိတ်ထားလိုက်သည်။ ။

အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ မာမီက နောက် လက်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင်ပြီး နောက်ကျောကုန်းကို မျက်နှာကြီးအပ်ချကာ ရှိုက်ငင်ငိုချ လိုက်လေတော့သည်။ ။

ရုတ်တရက် ငိုချလိုက်သည့် မာမီကို နောက် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိအောင် ရင်ထဲမှာ ဆို့နှင့်ကြေကွဲသွားရကာ ခေါင်းအုံးပေါ်မျက်နှာကြီး အပ်ချပြီး တိတ်တိတ်ကလေး ငိုချလိုက်ပါတော့သည်။ ။

"အင့် ... ဟင့်"

တစ်ချက် တစ်ချက် မထိန်းနိုင်ဘဲ "အင့်"ခနဲ "ဟင့်"ခနဲ အသံထွက်သွားတာကို နောက် အရှက်ကြီးရှက်ပြီး နှုတ်ခမ်းသားကို ပြတ်ထွက်မတတ် ကိုက်ပစ်လိုက်ကာ မာမီအပ်ချထားသည့် ကျောပြင်လေးကို တစ်ဖက်သို့ ရွှေ့ယူလိုက်ပြီး မာမီကို ကျောခိုင်းရင်းမှ မာမီ စိတ်ကျေနပ်အောင် ရင်ထဲက မပါသည့် စကားတွေကို ပြောချလိုက်ရတော့သည်။ ။

"မာမီ နောက် ဘာပြောမလို့ လဲ၊ ဘာတောင်းဆိုမလို့ လဲ"

"အခုညနေ ထမင်းလက်ဆုံစားမယ်"

"ဒါဆိုလည်း ပြီးရော၊ နောက်နာရီဝက်အတွင်း နော လာခဲ့မယ်၊ မာမီ သွားတော့"

နော ဒါပဲပြောပြီး မျက်ဝန်းအစုံကို တင်းတင်းမှိတ်ချပစ်လိုက်သည်။
။

အဲဒီလို မှိတ်ချလိုက်သည့် မျက်ဝန်းတွေထဲက ပူလောင်သည့် မျက်ရည်တွေဟာ မိသားစုအသစ် ဖန်တီးဖို့ ကြိုးစားနေသည့် မာမီကြောင့်လို့ ပြောခဲ့မည်ဆိုပါက မာမီနှင့် နောပဲ အိမ်ထဲမှာ ပြဿနာအကြီးထွားဆုံး အခြေအနေကို ဖြစ်သွားရပါတော့မည်။

ဒီအချိန်မှာ ဒီလောက်နဲ့ ပဲ ရပ်ထားတာက ကောင်းပါတယ်။

"ဟင်"

ထမင်းစားခန်းထဲကို ဝင်လာသည့် နောကိုကြည့်ပြီး ချစ်မင်း နှုတ်ခမ်းတွေ ကွေးညွတ်သွားသည် အထိ ပြုံးမိသွားရသလို ဖေဖေမျက်နှာကြီးကလည်း ရယ်ချင်စိတ်ကို ဖုံးထားရသဖြင့် ပြုံးစိစိကြီး ဖြစ်သွားရသည်။ ။

ဒီဝိုင်းထဲမှာ မပြုံးမရယ်နိုင်ဘဲ ဒေါသမျက်လုံးလက်သွားတာက အန်တီရယ်ပါ။

"ဟဲ့ ... ဘာအဝတ်အစားကြီး ဝတ်ထားတာလဲ အနက်ကြီး၊ ရှမ်း

ဘောင်းဘီလိုလိုနဲ့ ပွဲလိုက်တာကြီး၊ အင်္ကျီကလည်း နတ်ဆင်ကြီး၊ မဝတ်
ကောင်းတာတွေ ဝတ်လာတယ်၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ သွား ... သွားပြန်လဲလိုက်ဦး
သမီးငယ်"

သူတို့ သားအဖနှင့် ထမင်းလက်ဆုံ စားရတာကို ဝမ်းနည်းခြင်း အ
ထိမ်းအမှတ် (အနက်ဝတ်စုံကြီး)ကို ဝတ်ထားတာကို သူတို့ သားအဖ
ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်ကာ သားအဖနှစ်ယောက် ခေါင်းညိတ်
လိုက်ကြသည်။ ။

ခေါင်းညိတ်လိုက်မိသလို စိတ်ထဲကနေ ရယ်ချင်စွာဖြင့် ချစ်စရာ အမူ
အရာပိုင်ရှင်လေးကို ချစ်စနိုးလေး ပြုံးစစ စိုက်ကြည့်နေလိုက်မိသည်။ ။

အဲဒီလို သူ စိုက်ကြည့်နေတာကို သူမက
မျက်ဝန်းချင်းခဏဆုံသွားပြီး (သူမမျက်ဝန်းကလေးတွေက ထန်သွား
ကာ) အောက်က ခြေထောက်ကိုလည်း ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ပေါက်ချပြီး
ပြောလိုက်သည့်အသံက သူ့ရင်ကို ဒိန်းခနဲ ဆောင့်ခုန်မြည်သွားခဲ့ရလေ
သည်။ ။

"ဒါဆို နော ထမင်းပြန်လာမစားတော့ဘူး မာမီ"

"သမီးငယ် ... တကယ် အပြောရကျပ်နေပါလား"

အန်တီက ညည်းညည်းညူညူ ပြောလိုက်ချိန်မှာ နော အစ်ကိုက တ
စ်စခန်း ထလာပြန်သည်။ ။

"မာမီကလည်း ဗျာ၊ မာမီသမီးက ဒါမျိုးတွေ ဝတ်နေကျပဲ၊ အဆန်း
လုပ်ပြီးပြောနေ၊ နော ထမင်းဝင်စားမှာ ဖြင့်ဝင်စား၊ ဝင်မစားရင်လ
ည်း နေဟာ၊ စားရမယ့် ဧည့်သည် တွေကို အားနာစရာဗျာ"

"အားမနာပါနဲ့ သားရယ်၊ ရတယ် ... ရတယ်"

ဖေဖေက သူ ချစ်သည့်အန်တီရဲ့ သားကို
လေချိုသွေးပြောလိုက်ချိန်မှာ "အဟမ်း"ဆိုပြီး ကြောက်စရာကောင်း
လောက်အောင် ချောင်းဆိုးချောင်းဟန့်သံက သူတစ်ကိုယ်လုံးကို ကြက်
သီးမြဲမြဲ ဖိန့်တက်သွားရတော့သည်။ ။

အား ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တဲ့ မိန်းကလေး။

"ကဲ ... ကဲ ... သမီးငယ်၊ ကိုကိုဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်"

ကိုကိုဘေးကခုနင့် မာမီချစ်နေသည့် မွေးစားသားလူသစ်ကလေးထို
င်သည့် နေရာက နီးနီးကလေး၊ ထောင့်ပုံစံမို့ သူနှင့်အနီးဆုံး ဖြစ်သွားခဲ့
တာ နောက် စိတ်ထဲမှာ မဲ့ပြီးလိုက်ပေမယ့် ဒီနေရာလေးကို နော ဝင်ထို
င်ချလိုက်သည်။ ။ (ကြံစည်သမျှ အကောင်အထည်ဖော်လို့ ရတဲ့ နေရာ
လေးပဲ။)

ဟင်း ... ဟင်း၊ လူက ရုပ်ကိုက လူကြီးလူကောင်းလိုလိုနဲ့ လူကိုများ
(အဆိုးဆုံးကလေးကို ကြည့်သလိုကြည့်တာ) နော တကယ် အခံရခက်မိ
တယ်။ (ရင်တွေလည်း မသိမသာ ခုန်မိသလိုပါပဲ။)

ဒါပေမဲ့ ... ဒါပေမဲ့ပေါ့လေ။

ဒီတစ်ထိုင်တည်းနှင့် ဒီသားအဖကို အိမ်ကနေ
ချက်ချင်းထွက်ပြေးသွားအောင် ပညာပေးရတော့မှာ မို့ နောက်
ထိုလူအကြည့်တွေကို မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ထမင်းစတင်စားလိုက်
တော့သည်။ ။

ဒီအချိန်မှာ ဧည့်သည် နှစ်ယောက်နှင့် မာမီ၊ ကိုကိုတို့ ကလည်း
ဘုန်းကြီးပွဲရှုံးလောက်သည့် ဟင်းတွေနှင့် Dinner ကို မြိန်ရည်ရှက်ရည်
စားနေကြပါပြီ။

မြိန်ရည်ရှက်ရည်မစားဘဲ ထမင်းကို တစ်စွန်းချင်းခတ်စားပြီး ကြက်
သားရင်အုံ့သားကလေးနှင့် အကြံထုတ်နေသူကတော့ နောရယ်ပါ။

အင်း ... ငါဒီသားအဖကို လန်ထွက်သွားအောင် ဘာနဲ့ ပညာပြရပါ
...။ ဘာနဲ့ ပညာပေးရပါ့ ...။

အား ... ဟုတ်ပြီ ... ဟုတ်ပြီ။

အိုကေ ...။

ဟုတ်ပေ့။ (မနောရ အကြံတွေ)

ချက်ချင်းပင် နောက ထမင်းဝါးနေရင်းမှ အကြံကို အကောင်အထည်
ဖော်ပစ်လိုက်သည် ။

"ချဉ်ရည်ဟင်း သောက်ချင်လို့ ဟင်းခွက်က ဝေးနေတယ်"

"ရတယ်၊ ရတယ်၊ ကျွန်တော် ယူပေးမယ်နော်"

အံ့မယ် ... သူ့ကိုယ်သူ ကျွန်တော်တဲ့ ၊ ရိုသေသား။ (မကွေးသားက)။
(အဟင်း ... ဟင်း)

နော စိတ်ထဲက ကျိတ်ရယ်လိုက်ပေမယ့် ...

သူ လှမ်းယူပေးလာသည့် ချဉ်ရည်ဟင်းပန်းကန်ကို ခပ်တည်တည်
လေးကြည့်ပြီး ဘယ်သူ့မျက်နှာမှ မကြည့်တော့ဘဲ စိတ်ကို ခုံးခုံးချလိုက်
သည် ။ အင်း ... ဒါပဲလုပ်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် သူ ကမ်းပေးခဲ့
သည့် ချဉ်ရည်ဟင်းကို ဇွန်းအပြည့်ခပ်ကာ "ရှတူး"ဆိုပြီး ပိုပိုသာသာက
လေး အသံထွက် သောက်ပစ်လိုက်သည် ။

အဲဒီနောက်ဆက်တွဲကတော့ ...

"အား ... အဟွတ် ... အဟွတ် ... ဂွက်"

ဆိုကာ တစ်ဖက်က သူ့ထမင်းပန်းကန်ကြီးဆီ ဟင်းရည်တွေ ဖိတ်စဉ်ကျသွားအောင် ချောင်းဆိုးပြီး ပိုပိုသာသာကလေး သီးပြလိုက်သည် တွင် သူက စိတ်မဆိုးသည့်အပြင် နောအတွက် ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားပြီး သူ့အရှေ့က ရေဖန်ခွက်ကြီးကို လှမ်းယူကာ ...

"နော ... ရေ ... ရေ ... သောက်လိုက်၊ ရော့ ... ရော့ ... ဒီမှာ "

"မသောက်ဘူး ပြန်ချ"

ဒီတစ်ခွန်းပဲ ပြောပြီး နော ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်ဆက်စားလိုက်သည်။

အဲဒီအချိန်မှာ သူက လက်ထဲက ဖန်ခွက်ကြီးကို ကိုင်ထားရတော့မလိုလို၊ ပြန်ပဲချရတော့မလိုလိုနှင့် ယောင်ကန်းကန်းကြီး ဖြစ်သွားကာ ...

"ဟ ... ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော်ပဲ သောက်ပစ်တော့မယ်"

ဟု ဆိုလိုက်သည် တွင် နောက သူ့ကို မသိမသာ မျက်စောင်းတစ်ချက် ခဲမိသွားရလေပြီ။

ဟာ ... တောက်၊ ဒီမျက်စောင်းကလည်း ဘာလို့ သွားထိုးပြီး ချိတ်မိရတယ်မသိ။

နော တစ်ယောက်တည်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကျိတ်ဒေါသထွက်နေချိန်မှာ ပဲ မာမိုရဲ့ ကရုဏာသံကြီးက နားခါးစွာထွက်လာခဲ့ပြန်သည်။

"သား ... ချစ်မင်း၊ ထမင်းပန်းကန်လဲလိုက်၊ အဲဒီထမင်း ပန်းကန် မစားတော့နဲ့ နော်"

ကာယကံရှင်ကတောင် နော ချောင်းဆိုးပြီး ချဉ်ရည်ဟင်းထွက်ကျသွားတာ သူ့ပန်းကန်ထဲ ဝင်မဝင်တော့ မသိ (အနည်းငယ်လောက်တော့ စဉ်သွားမှာ တော့ သေချာတာကို) ဘာမှ မဖြစ်ဘဲ မာမီ အသည်းပိုနေ

တာကို နောက် မကျေမနပ် မျက်စောင်းခဲ့ကြည့်ပြီး ထမင်းဆက်စားဖို့
ဟန်ပြင်နေသည့် သူ့ကို ...

"လဲမလား၊ ကျွန်မ လဲပေးမယ်"

"ဟာ ... ရတယ် ... ရတယ်၊ ဘာမှ မဝင်ပါဘူး နော်ရဲ့ "

ဟင်း ...

အသံကလည်း ယောက်ျားဖြစ်ပြီး နော့လိုက်တာ။

နာမည်ကလည်း ချစ်မင်းတဲ့ ။ (အရွယ်သုံးမျိုးမရွေး ဘယ်လိုခေါ်ခေါ်
ထောင့်မကျိုးလိုက်တာ)။

အင်း ... ရုပ်ကတော့ ကြည့်ပျော်ရှုပျော်ရှိပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိပါတယ်။ (
ချောတယ်ပြောလည်း ရပါတယ် ယောက်ျားပီသစွာပေါ့)။

ဒါပေမဲ့ မျက်နှာမှာ ဝက်ခြံဖုတွေက များ ပြားလိုက်တာ။ ရွံစရာကော
င်းလိုက်တာ။

ဝက်ခြံဖုများ ထွက်သည့် ယောက်ျားများကို နော် တကယ်ကြည့်မရ
ရွံလှသည် ။

အခု သူက အချစ်တော်ကြီးရဲ့ သားဆိုတော့ ပိုဆိုးပြီပေါ့ ...

"ဟင်"

နော့တစ်ယောက်တည်း တိတ်တဆိတ် သူ့ကို
ဝေဖန်သုံးသပ်နေတုန်းမှာ ပဲ သူက နော် ပန်းကန်ထဲသို့ ကြက်အသည်းဖ
တ်ကလေး တစ်ဖက် ဆယ်ထည့်ပေးလိုက်သည် တွင် နော့မိသားစုအား
လုံး ရှေ့မှာ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ဖြန်းခနဲဖြစ်သွားသည် အထိ အရှက်ကြီး
ရှက်သွားရလေသည် ။

အိုး ... ရှက်လွန်းလို့ သူ့ကို ဘာတွေပြောလို့ ပြောမိမှန်းတောင် မသိ တော့ချေ။

"ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ကျွန်မက သူများ ထည့်ပေးတာကို စားတဲ့ လူ စား မဟုတ်ဘူး ၊ ကိုယ့်ဘာကိုယ် ပြန်ယူ"

"သမီးငယ် ... ဟင်း ... ဒုက္ခပါပဲနော် အစ်ကိုမောင်ရယ်၊ သား ... ချစ်မင်း၊ မင်းကိုလည်း အန်တီအားနာလိုက်တာ၊ ထမင်းစားတာ ကောင်း ကောင်း မစားရဘူး"

"စားရပါတယ် အန်တီ"

"အေးကွယ်၊ အန်တီသမီးကတော့ မင်းမြင်တဲ့ အတိုင်းပဲကွယ်"

"နောက် ဘာဖြစ်နေလို့ လဲ မာမီ"

မာမီစကားကြီးက နောက် အဆိုးဆုံး (မီးလောင်ရာလေပင့်) ဖြစ်နေ တာမို့ နောက် မာမီမျက်နှာကို ကြည့်ပြောလိုက်တော့ မာမီလူကြီးက လှုပ် လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားပြီး လက်တကာကာနှင့် ...

"ကဲ ... တော်ပါတော့ ၊ သမီး နော်၊ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး ထမင်းဝိုင်းမှာ စ ကားမများကောင်းဘူး သမီးရဲ့ "

"ဦး ... ကျွန်မတို့ သားအမိကြားမှာ ဝင်ပြီးဆရာလုပ်စရာ မလိုပါဘူး "

"ခက်လိုက်တာ ... ခက်လိုက်တာ အစ်ကိုရယ်၊ ကျွန်မဖြင့် သေတော င်ပစ်ချင်တယ်"

မာမီအသံက နောက် ပိုပြီးအခံရခက်စေခဲ့သည် ။

ဘယ့်နှယ် ... ငယ်ရည်စား (နောက်ယူမယ့်ယောက်ျား)ကိုကျ အစ်ကို

တဲ့ ။

ဒယ်ဒီကျ လေးနှစ်တိတိကြီးတာတောင် ခန့်ဦးလို့ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း
ခေါ်တာ၊ ငယ်ငယ်က ဒယ်ဒီနဲ့ တစ်ရန်မို့ ယခု သူစိမ်းယောက်ျားတစ်
ယောက်ကို မာမီက အစ်ကိုဟု ခေါ်လိုက်တာကို နော ရင်ထဲမှာ ခါးခါး
သီးသီး ဖြစ်သွားရသည် ။

ခါးသီးစိတ်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းကိုရွဲ့ပြီး ထမင်းစားပွဲမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်ကာ
ကိုကိုပခုံးကို ဖြန်းခနဲ ထောင့်မကျိုးစွာ ပုတ်ပြီး ...

"ထ ... ကိုကို၊ ငါတို့ အပြင်ထွက်ပြီး dinner သွားစားမယ်၊ ဒီနေ့ည
နေစားတဲ့ dinner ဟာ ရင်ပြည့်တာပဲ အဖတ်တင်တယ်၊ လုံးဝစိုက်မပြ
ည့်ဘူး"

ဆတ်ခနဲ ကိုကိုပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ကိုကိုကိုပါ ထမင်းစားခန်းထဲမှ
ဆွဲထုတ်လာခဲ့လိုက်သည် ။

အဲဒီနောက် ဧည့်ခန်းမှာ ချိတ်ဆွဲထားသည့် ကားသော့တွဲကို သုတ်ခ
နဲ အပြေးယူကာ မာမီ စိတ်မကောင်းခံစားနေရတုန်းမှာ ပဲ နောတို့ မော
င်နှမနှစ်ယောက် အပြေးအလွှားသုတ်ခြေတင် ထွက်လာခဲ့မိတော့သည်
။

အဲဒီလို အိမ်ထဲကနေ ပြေးထွက်လာတော့မှ ပဲ နော ရင်ထဲက အပူ
လုံးတွေ နည်းနည်း ပြေအေးသွားခဲ့ရလေသည် ။

ဟင်း ... အပြန်ကျ မာမီနဲ့ ဘယ်လိုရန်ပွဲမျိုး နွဲ့ရဦးမည်မသိ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နော သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်ဝံ့တယ်။

(၃)

ဒက်ဒီကတော့ သူ့ကို နောနဲ့ ရန်တုမဖြစ်ဖို့ ၊ နောတို့ မောင်နှမနှင့် ပတ်သက်ပြီး အမြဲတမ်း သည်းခံစိတ်မွေးဖို့ ဆုံးမသွန်သင်ပြီး ပြန်သွားခဲ့လေပြီ။

သူကတော့ ဇွဲကောင်းကောင်း နှင့် ဒီမှာ ဘာအလုပ်မှ မရှိဘဲ စက်ပစ္စည်းလိုချင်တာ မရသေးတာကို အကြောင်းပြပြီး နောကို နှစ်ပတ်လောက်နဲ့ တစ်ထိုင်တည်း ရင်းနှီးခွင့်ရဖို့ မျှော်လင့်ချက်နှင့် နေကျန်ခဲ့သည်။

အဲဒီလို မျှော်လင့်ချက်နှင့် သူ နေကျန်ခဲ့တာကို ဒက်ဒီက ချစ်စနိုးနှင့် စသွားသေးသည် မှာ ...

"ငါ့သားတော့ နောရဲ့ ကြည်ဖြူမှုကိုရဖို့ ဆည်ဝက ဗျိုင်းကြီးလို စောင့်သာနေပေတော့၊ အေး ... တစ်ခုတော့ ဖေဖေ ပြောခဲ့မယ်၊ မင်း ဒီမောင်နှမဒဏ်ကိုတော့ သည်းခံရမယ်နော်၊ သည်းမခံနိုင်ရင်တော့ မလွန်ခင် နောက်ဆုတ်လိုက်ပေတော့"

နောက်ဆုတ်ဖို့ စကား လေသံတောင် မသလိမ်းပါနဲ့ ဖေဖေရယ်။

အဲဒီလောက်အထိ ကျွန်တော် ဒီကောင်မလေးရဲ့ အမူအရာလေးတွေကို စွဲလမ်းနှစ်သက်သွားတာ။

(အထူးစွဲလမ်းတာက) မူယာမာယာ များ တတ်တဲ့ အကျင့်ဆိုးလေးကိုပါပဲ။

ပြီးတော့ ကောင်မလေးရဲ့ ဘယ်သူနဲ့ မှ မတူတဲ့ အရပ်အရှည်ကြီးရယ် မျက်လုံးလက်လက်ကလေးတွေက ကြယ်ကလေးတွေလို ဖြာနေတာရယ်၊ စိတ်ထားမကောင်းသလို ဟန်ဆောင်ပြီး ပင်ကိုစိတ်ထား ကောင်းတာလေးရယ် (အထူးအားဖြင့် အလှဆုံးမျက်နှာကလေးကြောင့်ရယ်ပေါ့ ဖေဖေ)။

ကျွန်တော် လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်က အပြင်မှာ တစ်ခါပဲ မြင်ဖူးခဲ့ပေမယ့် အဲဒီကတည်းက ကျွန်တော် စွဲလမ်းသွားခဲ့တာ။

အဲဒီတုန်းက သူက ငယ်သေးတော့ မသင့်တော်လို့ မပြောခဲ့မိသေးတာ။

အခုတော့ ...

အဟား ... မင်းအရွယ်က တစ်ဆိတ်ငယ်ပေမယ့် (လက်ထပ်ချင်တဲ့သူက အမြန်ဆုံး) ဆိုတော့ ကဲ ... မင်းဘယ်အတတ်ပညာနဲ့ ကြည့်ရှောင်မလဲ မရွေးမနောရ။

"သား ... ချစ်မင်း၊ တစ်ယောက်တည်း ဘာတွေသဘောကျပြီး ပြီးနေတာလဲ"

"ဟင် ... အန်တီ"

သူ အတွေးများ ပြီး တစ်ယောက်တည်း စိတ်လွတ်သွားသည့်အဖြစ်ကြီးကို အန်တီမိသွားသဖြင့် နည်းနည်းရှက်သွားရကာ ခေါင်းကဆံပင်တွေကို လက်ဖြင့်ထိုးဖွပြီး နှုတ်ခမ်းဖျားကို လျှာတစ်ချက်သိမ်းရင်းက ပြုံးတုံ့တုံ့ မျက်နှာပေးဖြင့်ပင် ...

"အဟဲ ... အန်တီရယ်၊ ဒီလိုပါပဲ"

"ကဲ ... အဲဒီ ဒီလိုပါပဲ အဓိပ္ပာယ်ကြီးကို ဖွင့်လေ"

"အန်တီကို မျက်နှာပူတယ်"

"အမယ်လေး ... သိပါပြီတော် သိပါပြီ၊ မျက်နှာပူလည်း မပြောတော့နဲ့ ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ မေးဦးမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ... မေးပါ အန်တီ"

"သမီးငယ် မင်းကို လက်ခံစကားပြောလား"

"မပြောလို့ စိတ်ညစ်နေရတာပေါ့ အန်တီရယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ပြန်မယ့်ရက်က တဖြည်းဖြည်း နီး လာပြီ၊ ကြားသုံးရက်ပဲ လိုတော့တယ်၊ ဟိုမှာ လည်း စက်ရုံကို လက်ထောက်နဲ့ ပစ်ထားရတာ ကျွန်တော် မပြန်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး"

"အေး ... အေး ၊ မင်းတို့ လူငယ်အချင်းချင်း ရင်းနှီးအောင် ကြိုးစားပေါ့ကွယ်၊ အင်း ... ဒီစကားအထိ ပြောရတာ အန်တီ မျက်နှာပူလှပြီ"

"အန်တီကလည်း ၊ ဘာပူစရာလိုတာမှတ်လို့ family တွေပဲ"

"အေးပါ ... အေးပါ၊ ဖအေတူသား၊ စကားတတ်ကြီးရယ်"

"ဟွန်း ... ဟွန်း၊ ဖေဖေကရော စကားတတ်တယ်လား"

"မသိဘူးလေ၊ မင်းအဖေအကြောင်း မင်းအသိဆုံးပေါ့"

"အန်တီက ပိုသိပါတယ်"

"ဟဲ့ ... ချစ်မင်း၊ မင်းနော် ... အန်တီကို"

အန်တီမျက်နှာ ဝိုင်းဝိုင်းချောချောကြီး ပန်းသွေးရောင် ပြေးသွားသည် အထိ ရှက်ရွံ့သွားတာကို သူက ချစ်ခင်စွာ အမေတစ်ယောက်လိုပင် ကြည့်လိုက်မိပြီး ...

"အန်တီလို့ ခေါ်ရတာ လျှာခံတွင်းမတွေ့တော့ဘူး၊ မာမီလို့ ပဲ ခေါ်ချ

င်တယ်"

"ဟဲ့ ... ဒီကလေး"

"အဟား ဟား ဟား"

အန်တီက သူ့ကို ချစ်စနိုးနဲ့ ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး ထိပ်ခေါက်လိုက်တာကို သူက ခေါင်းတယမ်းယမ်းရှောင်ပြီး ...

"ဟား ... မလုပ်နဲ့ အန်တီ၊ မလုပ်နဲ့ "

"အမယ်လေးလေ၊ အချစ်နာလန်ထနေလိုက်ကြတာ ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်း ဖြစ်နေပါဦးမယ်၊ အဖေနဲ့ မညားဘဲ သားနဲ့ ညားတဲ့ ဘဝ ရောက်လို့ ဒီသေးသေးလေးကိုတော့ နောတို့ ပထွေးမတော်နိုင်ဘူးနော် မာမီ"

"ဟင် ... မင်း ဘာစကားပြောတယ်"

စကားသံတောင် သူ အဆုံးသတ်ခွင့် မပေးတော့ဘဲ မိုက်ရိုင်းလွန်းသည့် နော အရှေ့သို့ သူ ခြေလှမ်းကျဲကြီးတွေနှင့် ရောက်သွားကာ နော ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲခါယမ်းပြီး လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာ အံကြိတ်သံကြီးနှင့် ...

"မင်း သိပ်မိုက်ရိုင်းတဲ့ မိန်းကလေး"

"လွှတ်စမ်း ... ချစ်မင်း၊ နင် ငါတို့ သားအမိကြားမှာ ဘာမှ ဝင်ပါစရာ မလိုဘူး"

"ဘာကွ ... မင်း ငါ့ကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်"

မိုက်ရိုင်းမှုတွေ ထပ်ဆင့်လွန်ကဲလွန်းသည့် သူ့ကို သူ မယုံနိုင်စွာ ကြောင်ပြီး စိုက်ကြည့်နေသည့် တစ်ခဏအတွင်းမှာ ပဲ ပြဿနာက တစ်

ဆင့်တိုးသွားခဲ့ပြန်သည်။ ။

"ဟေ့ကောင် ... မင်း ဒါဘာလုပ်တာလဲ ငါ့ညီမကို"

"သားကြီး ... မလုပ်နဲ့၊ အို ... သေချင်ပါတယ်၊ သေချင်ပါတယ်"

သူ့ရင်ဘတ်ကြီးက ရှုပ်အင်္ကျီကို ဆွဲခါလာသည့် နောက်ကိုကို သူက ခပ်ရဲရဲစိုက်ကြည့်ပြီး သတ္တိရှိရှိပင် သူ့ညီမကို မကျေနပ်ကြောင်း ပြောင်ဖွင့်ပြောလိုက်သည်။ ။

"မင်းညီမ ငါ့ထက် ငါးနှစ်ငယ်တဲ့ မိန်းကလေးက ငါ့ကို မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်း နင်လုံး ငါလုံးရိုက်ပြီး နာမည်ကိုခေါ်တာ သိပ်မိုက်ရိုင်းလွန်းတယ်၊ ငါ လုံးဝမကျေနပ်ဘူး"

"မကျေနပ် လေဖြတ်ကွာ၊ ရှင်းလား"

"ဟေ့ကောင် ... မင်းညီမကိုမင်း ယဉ်ကျေးအောင်ဆုံးမထား၊ မဆုံးမရင် အန်တီနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါ ဆုံးမရမှာပဲ၊ မင်းညီမ အရိုင်းအစိုင်းမကို ငါ ဆုံးမမယ်"

"အောင်မယ် ... မင်းက မင်းက ... လူပါးဝလိုက်တဲ့ မကွေးသား၊ မင်းတော့နော်၊ ဧည့်သည် မို့လို့ ညှာလိုက်တာ၊ တောက်ကွာ ... လူပါးဝလိုက်တဲ့ ဧည့်သည် "

"သားကြီး ... မင်း တော်တော့"

"ကိုကို ... တော် ... တော်၊ ဒီလူက ဘယ်သူ့အားကိုးနဲ့ တို့ မောင်နှမကို တော်လှန်ဖို့ ကြိုးစားနေတာလဲ မသိဘူး၊ ဟင်း ... ဟင်း ကြီးလိုက်တဲ့ မျက်နှာ"

သူ့လက်အစုံကလည်း သူမပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကွာကျပြီး သူမ

အစ်ကိုရဲ့ လက်ထဲမှ သူ့အင်္ကျီစကြီး လွတ်သွားရသည်။ ဒီအချိန်မှာ အန်တီသမီး အရိုင်းအစိုင်းမလေးကတော့ စွေ့ခနဲ သူနဲ့ ဝေးရာ ဧည့်ခန်းအဝပြေးလျှောက်သွားပြီး အခုလို သူ့အစ်ကိုကို အမိန့်ပေးကာ သူ့ကို ခနိုးခနဲ သရော်ပြီး ရယ် လိုက်လေသည်။ ။

အဲသလို သရော်ပြီး ရယ်လိုက်တဲ့ အပြောအဆိုတွေကိုပဲ သူက မနှစ်မြို့စွာ နောက်တစ်ချက်စူးစူးကြည့်ပြီး ...

"နော ... မင်း ... မင်း ငါ့ကို မခံနိုင်အောင် မပြောနဲ့ နော်၊ မင်း ပြဿနာတက်သွားမယ်"

"အောင်မယ် ... နင်က ဘာပြဿနာ ..."

"ဟာ ... ဒီမိန်းကလေး"

သူ ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်လောက်အောင်ပင် ရင်ထဲက ဒေါသက လွတ်ထွက်သွားရလေပြီ။

သူ့ကို နင် ... နင်နဲ့ ပြောနေတဲ့ သူ့ထက်အသက်အများကြီးငယ်တဲ့ နောအနောက်ကို ခြေကုန်သုတ်ပြီး ပြေးလိုက်အသွားမှာ ပဲ အနောက်ဘက်ဆီက အန်တီရဲ့ တားမြစ်သံ တောင်းပန်သံက သူ့နားစည်ထဲမှာ လှိုင်းထပ်ထပ် ကြမ်းသွားတော့သည်။ ။

"သား ... ချစ်မင်း၊ မလုပ်နဲ့ ၊ လိုက်မသွားနဲ့ အန်တီ တောင်းပန်ပါတယ်"

"ဟေ့ကောင် ... မင်း ငါ့နမကို ထိရဲထိကြည့်၊ မင်းမျက်ခွက် စုတ်ပြတ်သွားမယ်မှတ်"

နှမထိ ဓားကြည့်ဆိုတဲ့ သူမအစ်ကိုကိုလည်း သူ လုံးဝဂရုမစိုက်ဘဲ သူမအနောက်ကို ပြေးအလိုက် သူမက သာသာထိုးထိုးပင် သူမအခန်း

ထဲကို ပြေးဝင်သွားပြီး ဂျိမ်းခနဲ တံခါးပိတ်သွားသည် တွင် လော့ခ်ချလိုက်ပြီဆိုတာကို သူ အပြီးသိလိုက်ရတော့သည်။ ။

သို့သော် သူက ဇွဲမလျှော့ချင်သေးဘဲ တံခါးလော့ခ်ချသွားတဲ့ သူမအခန်းတံခါးကို စိတ်လိုက်မာန်ပါထုပြီး ...

"နော ... မင်းထွက်ခဲ့စမ်း၊ ထွက်ခဲ့စမ်း"

လို့ တဖွဖွအော်လိုက်ပေမယ့် သူ့အော်သံတွေသာ အချည်းအနှီး ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ။

သူမကတော့ အခုလောက်ဆို အခန်းထဲက ကောင်းကောင်း လှောင်နေလောက်ပါပြီ။

သူကတော့ သူမကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် အရှုံးကြီးကြီး ပေးလိုက်ရလေပြီဖြစ်သည်။ ။

အင်း ... နှလုံးသား ... နှလုံးသား ...

စရံရှိသေးတယ် ရှုံးနေခဲ့ရပါပြီ။

ရှေ့လျှောက် သူ ဘယ်လောက် ဒုက္ခရောက်ဦးမည်မသိ။ (စိတ်ကုန်လှပါတယ်)။

ဒီနေ့မှာ တော့ ဘာဖြစ်ဖြစ် နောက် အပြတ်ရင်ဆိုင်ဖို့ သူ နော် အိပ်ရာထတတ်သည့်အချိန် နံနက်ရှစ်နာရီအချိန် ကွက်တိကို ရေအိမ်ထဲဝင်ရင်းနှင့် တိတ်တဆိတ် စောင့်ဖမ်းလိုက်သည်။

စောင့်မဖမ်းလို့ လည်း မဖြစ်တော့။

ပြန်ဖို့ ရက်ကိုတောင် သုံးရက်စွန်းသွားခဲ့လေပြီမူ ဒီကနေ့မှာ တော့ သူမနှင့် ထိပ်တိုက်တွေ့ဆုံဖို့ ကို ဒီတစ်နည်းနဲ့ ပဲ ကြိုးစားလိုက်ရသည်။

"ဟော"

Bath room ဆီသို့ တရုပ်ရုပ်ဝင်လာသည့် ခြေသံကျယ်ကျယ်က နော်ခြေသံပဲဆိုတာ သူက အလွတ်ရနေပြီမို့ ရေအိမ်ထဲကနေ သူ တံခါးကို ဖြည်းဖြည်းဖွင့်ပြီး ရေချိုးခန်းဆီ လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ဒီအချိန်မှာ တံခါးသံကြောင့် ထိတ်လန့်သွားသည့် မျက်လုံးဝိုင်းတွေနှင့် လှမ်းကြည့်လာသည့် နော်ကို သူက တစ်ချက်တည်တည်ကြည့်ကာ ခြေလှမ်းကျဲတွေနှင့် သူမဆီအလျှောက် ...

သူမက ဖျတ်ခနဲ ရေချိုးခန်းထဲဝင်ပြီး တံခါးကို "ဂျိမ်း"ခနဲ ပိတ်မလို့ ဆွဲအစီ၊ သူက ရေချိုးခန်းတံခါးကို အပြင်ကနေ တအားဆွဲဖွင့် လိုက်လေသည်။

အဲဒီအချိန်မှာ တံခါးက "ဝုန်း"ခနဲ ပွင့်သွားပြီး နော်ကလည်း ကြောက်အားလန့်အား နောက်ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်ကာ သူ့ကို ကျားသစ်မလေးလို စူးစူးစိမ်းစိမ်းကြည့်ကာ ...

"ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ"

"မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ"

သူက ပြောလည်း ပြော ရေချိုးခန်းတံခါးကို ချက်ချစ်လိုက်သည်

တွင် နောက် ပိုပြီးကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သွားလေသည်။ ။

ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် မျက်လုံးဝိုင်းကလေးက ရှိသင့်ရှိထိုက်တာထက် အဆမတန် ပိုပြူးသွားကာ ...

"နင် ..."

"နင် ... ဟုတ်လား"

ဆတ်ခနဲ နောက်ရဲ့ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းထွက်သည့် နှုတ်ခမ်းလေးကို သူ ခပ်နာနာဖြစ်အောင် လက်မနှင့်လက်ညှိုးညှပ်ပြီး ဆွဲချေပစ်လိုက်သည် တွင် "ဝုန်း"ခနဲ ထရုန်းလိုက်သည့် နောက်ယံလုံးလေးက သူရင်ခွင်ကျယ် ကြီးထဲ ပစ်ကျသွားသလို သူက အလိုက်သင့်ပင် ခပ်တင်းတင်း ချုပ်ဖက် ပစ်လိုက်တော့သည်။ ။

ဒီအချိန်မှာ သူမက အော်ဖို့ ဟစ်ဖို့ ခေါင်းတယမ်းယမ်းနှင့် ကြိုးစား နေတာကို အပြီးသိသည့်သူက သူမလက်တွေကိုချုပ်ပြီး သူမပါးစပ်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အမိအရ ချုပ်အုပ်ပစ်လိုက်တော့သည်။ ။

"ကဲ ... ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ မရွေးမနောရ"

သူက မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင့်ပြီး သူမကို မခံချိုမခံသာ ဖြစ်သွားအောင် ခနဲ တဲ့ တဲ့ နှင့် ရိပ်ပစ်လိုက်သည်။ ။

ဒါကို သူမက အတော့်ကို မခံချင်ဖြစ်သွားကာ ပါးစပ်က အပိတ်ခံ ထားရတာမို့ "တုန်းတုန်း"နှင့် ရန်တွေ့နေသလို ခံစားရတာမို့ သူက ချစ်စနိုးကြီး ပြုံးလိုက်မိလေသည်။ ။

"စွာလိုက်တဲ့ ပါးစပ်ကလေးကွာ၊ ချစ်သူ မဖြစ်သေးလို့ ဒီလောက်နဲ့ ပဲ ဆုံးမထားတာ၊ အေး မင်းကို အဓိက ဆုံးမချင်တာကတော့ မင်းရဲ့ မိုက်ရိုင်းတဲ့ အသုံးအနှုန်းတွေပဲ၊ ကဲ ... မင်းကို ငါကတိနဲ့ မင်းပါးစပ်ကို ဖွ

ငုံပေးမယ်၊ မင်း ငါ့ကို ငါကျေနပ်လောက်အောင် တောင်းပန်ရမယ်၊ မင်း ရဲ့ ရိုင်းပျတဲ့ အခေါ်အဝေါ်အတွက်၊ ကဲ ... တောင်းပန်မလား"

"ဝူး ဝူး ဝူး"

သူမ ခြေကားယား လက်ကားယားနှင့် ခေါင်းကလေးတယမ်းယမ်း ငြင်းဆန်နေတာကိုက "မတောင်းပန်ဘူး၊ မတောင်းပန်ဘူး" သက်ရောက်သည်။ ။

ဒါကို သူက အထာပေါက်ပေမယ့် တမင်ပင် ...

"တောင်းပန်မယ်၊ ဟုတ်လား"

"ဝူး ဝူး ဝူး"

"ဟာ ... ခွေးမလေး ဟောင်နေတယ်ကွ"

"ဝူး"

ဒီတစ်ခါတော့ သူ့ကို ဆဲလိုက်တာလို့ သူထင်သည်။ ။ ထင်သည့်အတိုင်းပင် သူမက အရမ်းပေါက်ကွဲသွားပြီး သူ့လက်ကြီးကို အတင်းဆွဲခွာနေပြီမို့ ...

"ဟေ့ ... အလိမ္မာနဲ့ နေနော်၊ အဆုံးအမ ကြမ်းတာကို လက်ခံချင်ပြီလား၊ နေဦး ... နေဦး၊ အေး ... ဟုတ်ပြီ ၊ အိုကေ ... မင်း ကိုယ့်ကို တောင်းပန်မလား၊ မတောင်းပန်ဘူးလား၊ ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်၊ ခေါင်းတစ်ချက်ခါတော့ ကဲ ... ညိတ်မလား၊ ခါမလား၊ ညိတ်ပြ ခါပြ"

အဲဒီအချိန်မှာ သူမက ခေါင်းကို ပြုတ်ထွက်မတတ် ခါပြလိုက်သည်တွင် မျက်ရည်ကြည်လေးတွေ ပါးပြင်လေးပေါ် စီးကျသွားလေသည်။ ။

သူမကိုကြည့်ပြီး သူ သနားသွားခဲ့ရပေမယ့် မသနားရဲပါ။

သူသနားရင် သူပဲခံရမှာ အတပ်သိသည့် သူက သူမမျက်နှာလှလှ လေးကိုပဲ မြတ်နိုးစွာ တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး ...

"ခေါင်းမမာနဲ့ နော်၊ မင်း ... မင်း ကိုယ့်ကို မကြောက်ဘူးလား၊ ငါးစက္ကန့်အချိန်ပေးမယ်၊ စဉ်းစား"

"ဝူ့ ဝူ့"

"အိုခေ ... မစဉ်းစားရင် ကြိုက်ရာလုပ်၊ ဝမ်း ... တူး ... သရီး ... ခေါ်ပြီးလို့ မှ ခေါင်းညိတ်မပြရင် မင်းထိုက်နဲ့ မင်းကံနော်"

သူမကတော့ ဇွဲမလျှော့ဘဲ ခေါင်းတယမ်းယမ်း ငြင်းဆန်နေဆဲဖြစ်သည်။

ဘယ်တော့များမှ မျက်ရည်ကျ အရှုံးပေးလိမ့်မည် မသိ။

သူကတော့ သူမမျက်ရည်တွေကို တစိမ့်စိမ့်ကြည့်ပြီး သဘောကျကာ တဟားဟား ရယ်ပြီး ...

"ဝမ်း"

"တူး"

"သရီး ... ဟေ့ ညိတ်ပြ"

"ဝူ့"

"ဟာ ... မာလိုက်တဲ့ ခေါင်း၊ ခေါင်းမာသလို နှလုံးသားရော မာလားဟင်၊ စမ်းသပ်ကြည့်ရအောင်"

"ဟင်"

နောနှုတ်ခမ်းကို အုပ်ထားသည့် သူ့လက်ဖဝါးကြီး သိမ်းဖယ်ပစ်လိုက်ချိန်မှာ နောက ရန်တွေ့မယ်လို့ ပါးစပ်ကလေးကိုအဟ၊ သူ့ရဲ့ နွေးမြ

သည့်အထိ တစ်ခုက နော နှလုံးသားနှုလေးကို ကမ္ဘာ့အပြင်ဘက် အမှောင်ထုကြီးထဲ ရောက်သွားသလို သယ်ဆောင်သွားလေတော့သည်။ ။

နော သူ့ကို အာခံအံတုနိုင်စွမ်း မရှိတော့သလို ရင်ထဲက ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး (နှလုံးသားထဲက ရင်ခုန်သံကလည်း စီးချက်ညီညီ ရုန်းကြွခုန်မြည်သွားခဲ့လေပြီဖြစ်သည်။)။

ဒီအချိန်မှာ နောရဲ့ မျက်ရည်စလေးတွေက မငိုပါဘူး အံ့ခဲထားတဲ့ ကြားက ပေါက်ခဲ ပေါက်ခဲ ပါးပြင်လေးပေါ်ကြွေကျလိမ့်ဆင်းသွားခဲ့သည် မှာ (သူ့ကို တနင့်တနဲ အရှုံးပေးခဲ့ရသလို ဖြစ်သွားရသည်။)။

အဲဒီလို သူ့ကို မျက်ရည်ကျ အရှုံးပေးခဲ့ရသည့် ဘဝတစ်ခုကိုလည်း အနာကြီး နာသွားချိန်မှာ သူက နောနှင့် မျက်နှာချင်း ပွေ့အပ်ထားရာမှ အနည်းငယ် ခွာပစ်လိုက်ပြီး နောမျက်နှာလေးကို မေးဖျားကလေးမှ ခပ်နှုန့် ဆွဲပင့်လိုက်ကာ ...

"အင်း ... ကလေးမလေး မငိုနဲ့ လေ၊ ငိုရင် မင်းအစ်ကိုက တစ်မျိုးသတ်မှတ်နေဦးမယ်၊ ဟေ့ ... မျက်အစ်ကျအောင် မငိုနဲ့ "

"... .."

နော ငိုရှိုက်သံ မထွက်အောင် အံ့ကြိတ်ပစ်လိုက်ပြီး သူ့ကို ခပ်စိမ်းစိမ်း ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ ။

ကြည့်ပါဦး ...

တကယ့်ကို ...

မသတိစရာကောင်းသည့်လူ။ (နှုတ်ခမ်းမွေးက စိမ်းစစနှင့် ဝက်ခြံဖုတွေက တကယ် နှာဘူးရုပ်ကို ပေါက်နေသည်။)။

တောက် ... ရွံလိုက်တာ။

ဒီလိုလူမျိုးရဲ့ အနမ်းကို ခံရတာ ငါသိက္ခာကျလိုက်တာ။

"အင်း ... မင်း က စကားမှ နားမထောင်တာ၊ အခုလည်း ငြိမ်းချမ်း ရေးရမယ်လို့ ထင်သေးလို့ လား"

"လူယုတ်မာ ... စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောနဲ့ "

"ဟေ့ ... အဲဒီလို ကင်ပွန်းမတပ်နဲ့ နော်၊ အဲဒီလိုကင်ပွန်းတပ်ရင် တော့ အဲဒီလိုလူဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်ရင် အလွယ်လေး"

"ရှင် ... မာမိုမျက်နှာနဲ့ ရောင့်တက်နေတာ၊ ဒီထက်ရောင့်တက်ရင် တော့ ရှင် မကွေးကို ခြေလက်အင်္ဂါမကောင်းကမန်းနဲ့ ပြန်ရမယ့်ဘဝကို ရောက်မှာ သိလား ကိုချစ်မင်း"

"အင်း ... ဟုတ်ပြီ၊ နည်းနည်းတော့ ယဉ်ကျေး လာပြီ၊ ဒီထက်ယဉ် ကျေးအောင် သင်ရဦးမယ်၊ မင်း ကိုယ့်ကို ချစ်မင်းလို့ ခေါ်ထားတဲ့ အခေါ် အဝေါ်ရယ်၊ နင်နဲ့ ငါလို့ ပြောထားတဲ့ အပြောတစ်ခုရယ်အတွက် လျှော်ကြေးတစ်ခါတည်း တောင်းမယ်၊ ကဲ ... မင်း ငါ့ကို နာမ်စားတစ်ခု ခုခေါ်၊ အဲဒီတော့မှ မင်း ဒီရေချိုးခန်းထဲက လွတ်မြောက်ခွင့် ရမယ်"

"ဟင်"

ကြည့်စမ်း ... အတော်ကို တင်တင်စီးစီး ရှိလိုက်တဲ့ ဧည့်သည် ။

အိမ်ရှင်ကိုများ သူက တစ်ပြန်ကြီး ပြန်ဟစ်နေတာ နောရင်ထဲမှာ အ ခဲမကျေနိုင်ပေမယ့် ဒီအချိန်က သူ့လက်ထဲက လွတ်အောင်ဘယ်လိုမှ ရ နုံးထွက်လို့ မရတော့ပြီမို့ သူ့ကို တစ်ချက် စူးစူးကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြ လိုက်ရသည် ။

"ကောင်းပြီ ... ပြော၊ ကျွန်မ ဘယ်လိုနာမ်စားခေါ်ရမလဲ"

"အင်း ... ကိုယ်က ငါးနှစ်ကြီးတယ်ဆိုတော့ ကိုကို ... ဟာ ကိုကိုက မင်းအစ်ကိုကို ခေါ်တဲ့ အခေါ်အဝေါ်ကြီး မဖြစ်သေးဘူး"

ကျွတ် ... စိတ်ရှိလက်ရှိ ပါးပိတ်ရိုက်လိုက်ပြန်ရင်လည်း နောဘဝ လေး ဒီနေရာမှာ တင် သူလက်ထဲ ရောက်သွားခဲ့မည်လား မသိ။

ဒုက္ခ ... ဒုက္ခ။

ငါ့နှယ် ဘယ်လိုအကုသိုလ်ကောင်ကြီးနဲ့ မှ တည့်တည့်တိုးရတဲ့ အဖြ စ် ရောက်သည် မသိ။

ဟင်း ... သေချင်ပါတယ်။

မာမီညည်းတဲ့ သေချင်ပါတယ်က နောပါးစပ်ထဲ ရောက်ရှိသွားရချိန် မှာ သူက စောစောက စခန်းကို တစ်စခန်း ထမြန်းလိုက်ပြန်သည် ။

"အင်း ... ကိုကိုမဟုတ်ရင် ချစ်သူတွေ လက်ထပ်ထားသူတွေခေါ်တဲ့ အစ်ကို၊ အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ ရိုးသားသူကလေးတွေကတော့ အစ်ကိုခေါ်၊ နည်းနည်း ကလက်တက်ခေါ်တတ်တဲ့ သူကတော့ ကို ခေါ်။ ဟုတ်တယ် ... အဲဒီနှစ်လုံးတည်းက ကြိုက်တာခေါ်၊ ကိုယ် မင်းခေါ်တဲ့ ရိုင်းပျတဲ့ အခေါ်အဝေါ်တွေအတွက် ကျေနပ်တယ်၊ မင်းကိုလည်း လွှတ်ပေးမယ်"

"အဲဒါဆိုရင် အစ်ကို ခေါ်မယ်"

"အင်း ... ကောင်းသား ၊ Korea စတိုင်လေး"

"ကျွန်မကို လွှတ်ပေးတော့လေ"

သူက အခုချိန်အထိ နောကို ပွေ့ဖက်ထားသေးတာမို့ နောက သူ့ရင်

ခွင်ထဲမှ တစ်ချက်ရုန်းပြီး ပြောလိုက်သည် တွင် သူ့မျက်နှာကြီး ပြုံးစစ် ဖြစ်သွားရလေသည်။ ။

အဲဒီလို ပြုံးသွားသလို နောက်လည်း ကလေးလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်စနိုးနှင့် စိုက်ကြည့်သလိုမျိုး စိုက်ကြည့်ကာ နောက်ပြင်ကလေးကို ခပ် ဖွဖွလေး ပုတ်လိုက်ပြီး ...

"မင်းမှ ကိုယ့်ကို မခေါ်ရသေးတာ"

"ခေါ်ပြီးပြီလေ"

"အဲဒါ ခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အဆိုတင်သွင်းတာ"

"ကောင်းပြီ၊ ဒါဆိုခေါ်မယ်၊ အသေအချာ နားစိုက်ထောင်ပါ"

"အင်း ... အင်း ဟုတ်ပြီ"

"အစ်ကို မနက်ဖြန် မကွေးကို ပြန်တော့"

"အင်း ... ညီမက ချစ်တယ်လို့ အဖြေပေးရင် ပြန်တာပေါ့"

"ကိုချစ်မင်း အပေးအယူတစ်ခုနော်၊ ကျွန်မတို့ ဗီဒီယိုရိုက်တယ်လို့ ပဲ သတ်မှတ်လိုက်၊ ရှင် အပိုစကားတစ်ခွန်းမှ မဆိုတော့နဲ့၊ ကဲ ... ကျွန်မ ကို ကတိအတိုင်း လွှတ်ပေးတော့"

"ကောင်းပါပြီတဲ့ ဗျာ၊ တစ်ခုတော့ ကိုယ် မင်းကို ပြောလိုက်ဦးမယ်"

"ဘာလဲ"

"I Love You"

နောက် သူ့ရဲ့ ရန်ခန့်ချစ်ခြင်းသံစဉ် ငြိမ်ငြိမ်တွေကို ရင်မခန့်မိအောင် ထိန်းချုပ်မျှသိပ်ခဲ့ပေမယ့် ငြိမ်ခနဲ ခန့်သွားတဲ့ ရင်ထဲက ရင်ခန့်သံက ဘယ်လိုမှ ထိန်းလို့ မရအောင် အထိန်းအကွပ်မဲ့ကာ

လွတ်ထွက်သွားခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။ ။

အင်း... ဤအရာကို အချစ်ဟု ခေါ်လို့ ရပါသလား။

ဒါပေမဲ့ နောက်တို့ ကတော့ နောင်မုန်းတဲ့ လူကြီးရဲ့ သားကိုတော့ ဘယ်လိုနှလုံးသားမျိုးနဲ့ မှ အရောင်တင်ဖို့ စိတ်မကူးဘဲ ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်မာစွာဖြင့်ပင် သူ့အရှေ့မှ ခပ်တည်တည်ပင် ဟန်မပျက် လှည့်ထွက်လာခဲ့နိုင်ပါသည်။ ။
